

- Kérdez: JOÓ ANNAMÁRIA
- Válaszol: BUZÁS BALÁZS
- Fotó: BUZÁS BALÁZS

Egy utazó természetbúvár

VILÁGVÁNDOR

VADONOK VÁNDORA

EGY KALANDVÁGYÓ UTAZÓ, AKINEK SZENVEDÉLYE A FOGLALKOZÁSA, S AKI FONTOSNAK TARTJA, HOGY MUNKÁJÁVAL FELHÍVJA A FIGYELMET FÖLDÜNK PUSZTULÓ TERMÉSZETI KINCSEIRE, KIHALÓBAN LÉVŐ ÁLLATFAJAINAK MEGMENTÉSÉRE. BUZÁS BALÁZS, A BARAKA UTAZÁSI IRODA TÚRAVEZETŐJE NEMCSAK FOTÓIVAL, ISMERETTERJESZTŐ CIKKEIVEL HANGSÚLYOZZA KÖRNYEZETÜNK VÉDELMEÉT, IZGALMAS TÚRÁIVAL A KULTURÁLT TERMÉSZETJÁRÁS ALAPJAIBÓL IS ÍZELÍTŐT AD A VELE EGYÜTT BARANGOLÓKNAK.

A világ egyes vidékei nagy titkokat és meglepetéseket tartogatnak az utazó számára. A sivatagban például nem csak homokot és apró állatokat találhat az ember.

J. A.: Hogy kezdődött nálad ez az utazás- és „állatmánia”?

B. B.: Az állatokat már gyermekkoromban is szerettem, de főleg a Durell-könyvek hatására kezdtem érdeklődni a vadon élő állatok iránt. Később az érdi teknősmenhelyen, nyaranta pedig az Állatkertben dolgoztam önkéntesként, ahol a nagymacskáknál és a hullőknél voltam állatgondozó. Az érettségi után hol is élhettem volna ki jobban az állatmániámat, mint a Természettudományi Múzeumban? Az emlős osztályra kerültem, ahol a nagymacskák és a majmok érdekelték leginkább, de a hullők iránti lelkesedés sem csökkent, hiszen a legjobb barátom éppen a hullő osztályon dolgozott, így könnyebben tanulmányozhattam pikkelyes kedvenceimet is. Az utazás pedig szorosan kapcsolódik az állatokhoz, hiszen ha az ember elkezd „állatos könyveket” olvasni, ezekből kiderül, hogy utazni kell,

mert Magyarországon nincs annyi különleges állatfajta, mint a trópusokon. A múzeumban mindenki utazott körülöttem, én is nekivágtam az első komolyabb utamnak Indiába. Ezt megelőzően már részt vettem egy tanulmányúton Szíriában, Jordániában, Egyiptomban, s ezek az élmények végképp az utazás felé terelték az életemet.

Fent: Buzás Balázs kedvencei a nagymacsák, amelyeket előszeretettel kap lencsevége utazásai során.

Fent: A hüllők titokzatos világa már gyerekkora óta érdekli a fiatal természetbúvárt.

Lent: A fémajmokhoz tartozó makik mindig hálás fototémák egy természetbarát számára.

Az igen ritka bengál törpemacska. Amilyen kicsi, annyira harcias.

J. A.: Számodra mi a fontos az utazásban: hogy mindig új részeit fedezd fel a világnak, vagy, hogy többször visszatérj, s alaposabban megismerj egy adott vidéket?

B. B.: Szeretem az ismeretlen dolgok felfedezése nyújtotta izgalmakat, mindent a saját szememmel látni, ugyanakkor szeretek – nem csak a munkám kapcsán, de magánutak esetében is – visszamenni egyes területekre, például Thaiföldre vagy Balira. Többször voltam már Bolíviában, Amazóniában is, és mindig jól éreztem magam. Ilyenkor jó érzés előre tervezni, hiszen ismerem a terepet, és tudom, hogy ha egy helyi vadásznak adok egy zacskó kokalevelet, cserébe elvisz kajmánt fogni, és akkor lencsevége kaphatom őket. Így sikerült fotókat készítenem a fekete kajmánok igen ritka példányairól, vagy a Fülöp-szigeteken néhány bengál törpemacskáról, melynek egyes alfajai már csak itt találhatók meg.

J. A.: Mi alapján választasz ki egy-egy úti célt?

B. B.: A magánutak esetében főleg az állatok és a táj kedvéért indulok el. Most például Madagaszkaon jártam, ami azért volt fontos út számomra, mert úgy tűnik, néhány év múlva sajnos el fog tűnni a sziget teljes élővilága. Az erdőirtás, a rossz környezetpolitika, a természet kizsákmányolása következtében rohamosan csökken az élőlények élettere, s ez rövid időn belül ökológiai katasztrófához vezethet. Az 1900-as évek elején ez a hosszúkas sziget teljes egészében zöld volt, tele mindenféle erdővel, mára viszont már csak egy keskeny sáv maradt belőlük, illetve egy-egy kevés esőerdő foltokban. Mostanra ugyan védett területté nyilvánították, de úgy tűnik, a pusztulást a helyi hatóságok nem tudták megállítani. A másik szomorú eset a Fülöp-szigeteki korallzátonyok esztelen pusztítása, az utóbbi tíz évben hihetetlen rombolást végzett a dinamittal és ciánnal történő halászat. Néhány biológus barátommal nem régen jártam ott is, de sok helyen már csak az elpusztult korallokat tudtuk felmérni. Lesújtó változások ezek.

Ahol a fotográfus szeme azonnal témára talál: hóféhér sómező a ködbevesző hegyek lábánál.

J. A.: Hivatásos túravezetőként milyen vidékekre szoktál csoportokat vinni?

B. B.: Túravezetőként is jobban szeretem a természeti látnivalókat, mint a városokat, hiszen ez utóbbiak valószínűleg évek múlva is léteznek majd, a körülöttünk lévő táj és élővilág azonban folyamatosan változik. Úgy hiszem, fontosabb megmutatni az embereknek azt, ami pusztul: egy kihalófélben lévő élőlényt vagy egy különleges geológiai képződményt. Igyekszem minél többet barangolni a szervezett utazásokon, hogy a túrázók lássák, milyen fontos a környezet védelme. Sokszor meg is dorgálom őket, ha nem nyomják össze a pillepalackot, és szemetet is szedünk, ha éppen úgy alakul. Nem vagyok azonban egy hegymászó típus, a hegycsúcsok és az, hogy hány méter magasan vagyok, egyáltalán nem érdekel. Ebből a szempontból nincs bennem bizonyítási kényszer. Egy ilyen kihívás csak akkor izgalmas, ha odafent a hegyen például van valami különleges természeti látnivaló. Ha például tudom, hogy egy hegycsúcs a hópárducok kedvelt pászóhelye, akkor képes vagyok akár órákig üldögdélni a hóiharban, de a magasság önmagában nem jelent kihívást. Az utóbbi néhány évben többször vezettem túrákat Marokkó, Thaiföld, Bali, Burma erdős területein, ahol főleg nemzeti parkokat látogattunk meg. Számomra az igazi kalandturizmus érdekes tájakon izgalmas kirándulásokat jelent.

J. A.: Bár az emberi kultúra termékei kevésbé vonzanak, mint az élővilág, azért ellátogatsz nagyobb városokba is?

B. B.: Természetesen érdekel az emberi kultúra is, de az épített nevezetességeket mindig megpróbálom valahogy összekapcsolni az ott élő állatok és környezeti látványosságok megtekintésével. Ha például elmegyek Pápua Új-Guineába, akkor ott valószínűleg nagyon fognak érdekelni az emberek, hiszen szinte

ma is kőkorszaki módon élnek, így bepillantást nyerhetek egy törzsi kultúrába, s ez meglehetősen különös időutazást ígér. Egy hatalmas metropolisz embertömege azonban kifejezetten taszít. Ha egyedül utazom, főként vidéken, könnyebben tudok ismerkedni a helyiekkel is. Iránban, Bolíviában például szinte kézzől kézre adtak a helyiek, ezt nagyon élveztem, mert családomnál lakhattam, akik a barátaim lettek, s általuk egy másfajta életszemléletet ismertem meg. Ezzel szemben, ha többedmagammal utazom, általában csak a társaimmal beszélek, ha pedig csoporttal megyek, akkor még „turistásabb” az utazás, hiszen egy előre kijelölt útvonalon haladunk, és csupán azt látjuk, amit megmutatnak nekünk.

A természet csodáit nem könnyű megörökíteni, pedig azok a föld alatt is képre kíváncsoznak.

J. A.: Melyik utad volt a legkülönlegesebb, ahonnan a legérdekesebb élményekkel tértél haza?

B. B.: Nagyon tetszett például Irán, egyrészt, mert a helyi vadőrökkel együtt mehettünk terepre, és ezt ott igen nehéz volt elintézni. Annak idején Albánia ugyan Barakás út volt, s mint utas utaztam velük, de fantasztikus élményt adott az ország, a táj, s hogy akkoriban igen komplikált volt oda bejutni. A Természettudományi Múzeumból botanikusok, lepkészek, bogarászok vettek részt ezen a gyűjtőexpedíció, errefelé előtte majd' száz évvel korábban végeztek csak komoly gyűjtőmunkát. Kolégámmal főleg hullóket és kételtűeket próbáltunk befogni. Az újdonságokról szóló cikket rögtön leközölte egy német szaklap, mert tényleg jelentős megfigyeléseket tartalmazott s jó érzés volt, hogy ezáltal mi is hozzáadtunk valamit a tudományhoz. De a thaiföldi útjaimról szintén hoztam haza felejthetetlen emlékeket: egyszer az egyik zoológus barátommal három napig tigrisek nyomában jártunk az ottani nemzeti parkban; máskor ellátogattam az északi részen fekvő „királykobra faluba”, ahol szinte minden család királykobrát tart otthon.

Ritka pillanatok egyike, a természetfotósok álma: egy kitörő vulkán lávacsője.

J. A.: Akad még olyan szeglete a világnak, ahova feltétlenül el szeretnél jutni?

B. B.: Indonéziának sok része érdekel, például Pápua Új-Guinea két része: az Indonéz Pápua tartomány, s a másik, a Csendes-óceáni térség. És persze Dél-Amerikában is van még egy-két hely, ahova szívesen elmennék. Francia Guyana azért nagyon izgalmas, mert ott nincs semmi, csak a légiósok, néhány francia kilövőállomás és az érintetlen esőerdő. Amazónia szintén páratlan természeti kincsei miatt csábító, a Kongó-medencében pedig rengeteg, a külvilágtól teljesen elzárt terület található, így akár új állatfajokra is bukkanhatunk a dzsungelben. Gabonba biztosan elmegyek a közeljövőben, mert ott egy biológus barátom gorillákkal foglalkozik, s ezzel egy régi álmom válna valóra, hogy Amazónia után Közép-Afrika esőerdeit is megismerjem.

Klubrádió

- Magyarország egyetlen vélemény és hírrádiója
- Negyedóránként hírek, közlekedési hírek és időjárás-jelentés
- Interaktív, tematikus magazinműsorok, a hallgatók és szakértő vendégek közreműködésével

Hallgasson bele!
www.klubradio.hu

Budapest 95.3
Kecskemét 97.7
Gyöngyös 88.9

Vélemények... Hírek